

OZSVÁTH ZSUZSA  
*Doppelgänger*  
a föltámadás szomorúsága

*Kitéphettem a nyelvem. Szájüregem szikkadt meder most, ezt látom, mikor tátott ajkaimon túl a sötét visszamered a tükrön.*

*Akkor rám rontott a pánik, én a másik ajtót feltéptem és mint folyadék, zúdultam ki a kereten, úgy fröccsentem szét a betonon, mint hallójáratban a sistergés, aztán fel mégis, kelj fel, mondták mások, légy szabad.*

*Hátranéztem, a vérszag pacákban búzlótt, kettőt léptem és mindig a másodiknál kezdtem öklendezni. Valami gyomorsav irányult fölfele, egy gondolat megkörnyékezett, de használhatatlan szám csak tátogott bután.*

*Nekiszaladtam, két karom verdesett vadul, talán szárny volt vagy uszony, valami páros szerv, és nem tudom, a döntés képtelen, színtelen és szagtalan, ahogy semmi sem tűnik igazinak, ahogy megfordul a fejemben. Néztek is az emberek.*

*Ki ez a bolond, kérdezték. Válaszoltam volna szívesen, de az akadály, mint szikla gördült elém. Én nem tudom, ki vagyok. És búzlóttek a pacák tovább, ajkamat megtöröltem, és köptem a betonra. Sistergett. Meglepődtem, mikor a Törlés gomb macskaköve, mint akna villant lábam nyomán.*

*És aztán semmi. Csak ilyenek jöttek néha-néha, ilyen felsejlések, hogy talán az emlékezni az létező ige és mintha ideje is lenne, de mire. És talán minek, ha ez már a múlt vagy ez még csak a jövő. Hogy nézek ki ebből az arcból, mintha lenne mögöttes tartalom. Mintha ismerném azt, akire néz ez az arc, olyan vagyok.*

**OZSVÁTH ZSUZSA (1992, Nagyvárad)** részese az **Élő Várad Mozgalom** elnevezésű kulturális projektnek. Verset és prózát ír, ám a drámai szöveg műnemével is barátkozik. Az írás mellett fest, fényképez, rövidfilmeket készít.

*Mint rosszul kezdett és meg sem kezdett szerelem, vonyítok hűvösen.  
Senkinek sem vagyok szava, anyanyelvem halikra egy közértben.  
Olyan bonyolult képlet eredménye vagyok én, amit ballagás után  
mindenki elfelejt. Ó, jaj annak, megszorozza önmagát és  
szem elől téveszti valódi életét.*

*Mintha lettél volna, aki mindig is ott lennél valahol.  
És mégsem ismerem fel magam, hogy szólhatnék nyelveken,  
csak viharaszavak süvítenek át szikkadt szájüregemen és most  
mint rossz szobor, állok a placcon.  
Mint akit anya szült, meztelen.*